

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὑγδοός

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἑτήσια—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

19 Ἀυγούστου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΓΕΡΟΝΤΙΑΣ ΜΗΑΟΥ

ἐπὶ Ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ¹

Φίλιπτε,

Προχθές σέ ἀφῆκα, ἢ μᾶλλον με ἀφῆκες, εἰς τὸ Μουσεῖον. Ἀνακρούσωμεν πρῦμαν, καὶ ἐπιστρέψωμεν πάλιν διὰ τῶν Φιλυρῶν, ὅπου, ἐπειδὴ ἔδρεχε, κατέφυγον εἰς τὸν ἀριστερῶς ἀνοιγόμενον μεγαλοπρεπῆ διάδρομον, τὸν ἄνωθεν δι' ὑέλων στεγαζόμενον, δύο ὁδοὺς ἐνοῦντα, καὶ πλούσια ἐργαστήρια ἑκατέρωθεν ἔχοντα.

Εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἐνός τούτων εἶδον ἀνδρομικήν τὸν Σωκράτην, εἰς λευκὴν χλαμύδα τὸ γυμνὸν σῶμά του ἐνελιγμένον ἔχοντα, καὶ μετ' ἡρέμου φρονός ἀποθηνήσκοντα ἀφ' οὗ ἔπιε τὸ κώνειον. Τὸ θέαμα τοῦτο ἰσχυρῶς συγκινησαν καὶ καταθέλλξαν με, με παρεκίνησε νὰ εἰσέλθω. Κατείχετο δὲ πᾶσα ἡ αἴθουσα ὑπὸ περιέργων καὶ ἀξιοθεάτων πολυτελῶς ἐνδεδυμένων ἢ χαριέντως μὴ ἐνδεδυμένων συμπλεγμάτων, φυσικώτατα μὲν κατεσκευασμένων, ἀλλὰ προφανῶς κηροπλάστων. Τὰ μὲν παρίστων σικινᾶς ἱστορικής, ἀλλὰ δὲ μυθολογικής, ἀλλὰ δ' ἄλλας ἄς δὲν ἐνοῦν. Διὰ τοῦτο—τοῦλάχιστον πρὸ πάντων διὰ τοῦτο,—ἀπετάθην πρὸς ὠραίαν μικρὰν νεάνίδα, ἣν εἶδον εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἔχουσαν κατάλογον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐν αὐτῇ φαινομένην ὅτι ἐζήτει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον τοῦ πρὸ αὐτῆς ἐπὶ στήλης καθημένου κηρίνου ἔρωτος, ὅστις πονηρὸν ἔβλεπε καὶ δι' ἄκρου τοῦ δακτύλου ἐδοκίμαζε τὴν ἀκωκὴν τοῦ βέλους του. Συνάψας λοιπὸν ὅσα γερμανικὰ ἀκόμη ἤξευρον, ἠρώτησα τὸ κοράσιον ἂν ἦτον

1. Ἰδὲ σελ. 465.

ὁ κατάλογος ἂν ἀνεγίνωσκεν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ κοράσιον δυσηρεστήθη ὅτι ἀπετάθην πρὸς αὐτὸ χωρὶς νὰ τῷ εἶμαι γνωστός, καὶ ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν με ἤκουσε. Τὸ ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ μακρυνθῶ. Ἀλλὰ, φοβούμενος μή μ' ἐκτιμήσῃ ὡς ἀγροίκως προπετῆ,—τοῦλάχιστον τοῦτο πρὸ πάντων φοβούμενος,—προσέθηκα ὅτι ὁ σκοπός μου μόνον ἦτο νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μ' εἰπῇ ποῦ ἀγοράζονται οἱ κατάλογοι. Ἐπειδὴ ὁμῶς καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ἐτήρησε περιφρονητικὴν σιωπὴν, δὲν σοὶ ἀρνούμαι ὅτι τοῦτο με δυσηρέστησε, δι' ὃ καὶ μετ' ὀλίγον ἀνοικείου ἴσως πικρίας τῇ εἶπον μακρυνόμενος: «Ἄν ἦτον ἐγκλημα ὅτι σὰς ἀπέτεινα τὸν λόγον, ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ τὸ συγχωρήσετε χάριν τῆς μετανόιας μου». Ἀλλ' ὅτε καὶ πάλιν ἐμεινεν ὡς ἡ Νιόβη ἀκίνητος, καὶ οὐδὲ μετεστράφη, οὐδὲ κἂν ὑψωσε πρὸς ἐμὲ τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμοῦς, ὅπερ εἶχον ἐλπίσει, τότε μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ σεμνότης τῆς ὑπερέβαινε τὰ ὅρια, καὶ φιλεκδίκως μᾶλλον, τὴν ἐπλησίασα αὐθις, καὶ ἐρῶσα ἐπ' αὐτῆς ταύτην τὴν φορὰν ἀδιάκριτα βλέμματα· ἀλλ' ἰδὼν ὅτι οὐδὲν κἂν ἐρύθημα ἀνεβίβασαν αὐτὰ εἰς τὰς παρειὰς τῆς, τότε πρῶτον ἐγνώρισα ὅτι καὶ ἡ ὠραία αὕτη νεάνις, ὡς καὶ ὁ ἀδελφός τῆς ὁ ἔρως, . . . ἦτο κηρόπλαστος. Ἐκτοτε προσεκτικῶς περιεβλεπόμην καὶ ὅποιον καὶ ἂν ἀπήντων, περιέμενον νὰ κινήθῃ, ἵνα ἐννοήσω ἂν εἶναι ἐκ σαρκός καὶ ὀστέων, ἢ μίμησις ἐκ κηροῦ.

Ἐξαντλήσας δὲ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ θεάματα, ἀνέβην τὴν εἰς τὸν ἄνω δόμον φέρουσαν εὐρεῖαν κλίμακα, εἰς τῆς τὰς κιγκλίδας ἦν κομψὴ καὶ ὠραία κυρία προσανακεκλιμένη, καὶ ἔβλεπε τοὺς ἀναιθοκαταιβαίνοντας. «Τί ἐμποδίζει νὰ εἶναι καὶ αὐτὴ κηρὴν», εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, καὶ ἐστήριξα ἐπ' αὐτὴν βλέμμα ἐταστικόν. Ἀλλὰ μετενόησα ἀμέσως διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου, ὅτε τὴν εἶδον νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἐλαφρῶς πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐν τῇ ταραχῇ μου τὴν ἐχαιρέτησα εἰς δεῖγμα μεταμελείας. Ἀλλὰ βεβαίως κακῶς ἔπραξα, διότι μετ' ὑπεροπτικῆς καὶ ἀδιαφόρου ἐκφράσεως ἀπεστράφη ἐξ ἐμοῦ. Ἡμηχάνουν δ' ἂν ἔπρεπεν, ἵνα τὴν ἐξιλεώσω, νὰ παρέλθω σιωπῶν ἢ διὰ μιᾶς λέξεως νὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην, ὅτε τὴν εἶδον ἐκ νέου νὰ στραφῇ πρὸς ἐμὲ, καὶ παρετήρησα ὅτι εἰς τακτικὰς διαλείψεις ἀπέβλεπεν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς δεξιὰ καὶ